

BLOEDVLOEK

Nevelen van het Bestaan

Deel 4

Alle rechten voorbehouden aan de auteur.

© 2022 door Dawn Avalon.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Ierland, omstreeks 600 voor Christus.

Brigitte Dé Danann keek vanuit het venster van de kleine toren op de stoet mensen neer die zojuist was gearriveerd. Ze kwamen vanuit het land van over zee, Brittan, waar vriend en vijand resideerden. Onder hen de toekomstige opperkoningin van Ierland. Een jonge Ierse die in het vreemde land was opgegroeid met het doel de strijdende huizen op Tara te verenigen. Zij was amper zestien, had krullend rood haar, dat tot haar billen reikte. Daarbij straalde er een onschuld uit haar ogen, waardoor het bijna onmogelijk werd om het kind te haten. Vanwege de toenemende pijn in haar hart beet Brigitte haar kaken nog iets stijver op elkaar. Zelf was ze niet veel ouder dan deze vreemdelinge met haar achttien jaar. Een traan rolde over haar wang. Dit meisje zou haar alles ontnemen, wist ze. Hem van haar ontnemen. Daar was hij! Ze hapte naar adem.

Omringd door zijn mensen in het midden van het plein. Omgeven door de meters dikke muren die hen moesten beschermen, leek hij als een stralende vlam in de duisternis. Vanaf waar ze zelf stond, op ruim vijftig meter afstand, kon zij de glans in zijn groene ogen zien. Evenzo streelde de zoete geur van zijn in honingbloesem gewassen, donkere, schouderlange haren haar neus. Als vanzelf hunkerde haar lichaam naar hem. Maar niets aan hem was nog voor haar aanraking bestemd. Dat wrange besef, bracht een snik over haar lippen. Hoe lief ze hem toch nog altijd had.

"Hij is de opperkoning van Inis, wat had je dan gedacht?" klonk een hoon in haar zusters, Ciara's stem. Brigitte draaide haar hoofd waardoor haar lange boterblonde lokken als een wolk over haar schouder zwierde. "Zijn ook jij en ik geen

koningskinderen?" bleef haar stem kalm. Hun paarse ogen, die in eerste instantie blauw leken, ontmoetten elkaar.

Ciara verraadde de gevoeligheid die het onderwerp bracht, door kortstondig haar kaken opeen te klemmen. Zich realiserend dat ze zichzelf daardoor had verraden, haalde ze wat dieper adem. Ze keek omlaag langs haar eigen boterblonde lokken waarin ze kleine vlechtjes had gedraaid.

"Dat waren we eens," herkende Brigitte de pijn in de stem van haar oudere zus die ze zelf eveneens voelde.

"Als nu niet deze verloofde was gearriveerd, had hij mij tot zijn echtgenote kunnen nemen. Ten slotte." Ze sprak niet verder en opende de dikke wollen roodgeverfde mantel die ze al maanden om haar ranke schouders droeg. Ciara deinsde van haar weg! Ontzetting op haar gezicht getekend. "Nee!" hijgde ze. "Dit mag niet! We verlaten de Onderwereld van Inis... We mogen nu geen nakomelingen meer ter wereld brengen!"

Brigitte sloot de mantel zodat haar acht maanden zwangere buik weer achter de dikke stof verscholen ging.

"Oh, Brigitte, je hebt je laten verleiden," klonk er zowel verwijt als wanhoop in Ciara's stem. Brigitte strekte haar rug en nam daarbij een afgemeten houding aan. "Is dat alles wat je te zeggen hebt?" klonk nu het verwijt in háár stem. "Je weet dat een gemengd kind, een mengeling niet oud wordt... Het zal sterven voordat hij de dertigste levensjaar heeft bereikt."

Iets in Ciara wilde gillen, maar toch klonk haar zachte stem kalm. Veel kalmer dan ze zich voelde. Was dit de invloed van het kind op haar?

"Het spijt me... Ik heb niet geweten dat je al deze maanden deze last hebt gedragen," verontschuldigde Ciara zich.

"Ik neem jou dat niet kwalijk... Ikzelf heb mij al deze tijd teruggetrokken in deze kamer... Uit het oog van... Hem," sprak ze het laatste met een brok in haar keel.

"Als dit kind wel het Anann Gen erft, zal het niet sterven," merkte Ciara onverwachts op. Met een ruk keek Brigitte naar haar op.

"Dat is in al deze eeuwen nog nooit voorgekomen... Waarom zou mijn kind hierop een uitzondering zijn?" Haar ogen dwaalden kort naar het inmiddels lege plein.

"Zoals je al zei, zijn ook wij geen koningskinderen? Onze lijn is rechtstreeks van Mac Gréine... En niemand van onze lijn heeft ooit een mengeling gebaard."

"Bij de godin," fluisterde Brigitte. "Mijn kind, onsterfelijk."

Op dat moment omhelsde ze zichzelf daar de pijn in haar lichaam te ondraaglijk werd. Ciara keek haar aan, afstandelijk alsof de gehele emotie haar vreemd was.

"Is dat dan niet wat je voor jouw kind wil?"

Brigitte knikte. "Natuurlijk... Maar wat zal het Anann Gen met zijn menselijke DNA doen?"

"Dat lijkt me simpel," sprak Ciara berustend. "Vóór het dertigste levensjaar zal het DNA van de Danann het lichaam overnemen... Dat is immers ook de reden waarom de gemengde nakomelingen tot nu toe sterven."

"Maar met de Anann Gen... zal het tot ons Volk behoren? Tot de Tuatha Dé Danann?"

"Niet geheel, vrees ik. In zijn lichaam huist nog altijd een menselijke ziel, en die zal niet puur genoeg zijn."

"Maar in zijn onsterfelijkheid zal hij kunnen leren, kunnen groeien."

"Ja... Als hij kan en wil."

"Nee, hij zal kunnen en willen... Oh, Ciara. Hoe zullen we weten of hij de Anann Gen heeft?"

"Het zal verborgen liggen in het DNA van zijn hart, verscholen in de helix... Ik kan een test doen, als je wilt."

Brigitte keek haar zuster aan, twijfelde. Of ze wist nog voordat haar kind werd geboren of het vóór zijn dertigste zou sterven. Of dat het eeuwig zou leven. Of... Van schrik hield ze haar adem in.

“En wat als hij niet het Anann Gen van mij erft? Is er iets wat je kan doen zodat het Danann DNA zijn menselijke cellen onsterfelijk maken?”

Dit keer was het Ciara die enige tijd in stilte voor zich uit staarde.

In een gespannen hoop keek Brigitte haar oudere zuster aan.

Ciara was de geleerde van hun familie, de wetenschapper. Zelf had Brigitte de onaardse gaven van de Danann geërfd, zoals de mogelijkheid om puzzelstukken van de toekomst te zien. Helaas bleef de toekomst van haar ongebooren kind onduidelijk.

“Er is een mogelijkheid,” sprak Ciara wat aarzelend.

“Wat?”

“Tot nu toe zorgt de ‘gewone’ Danann DNA in een mengeling ervoor dat het ziek wordt en sterft. Om een tegenovergesteld effect te bewerkstelligen, zal het dus met iets in aanraking moeten komen.”

“Waarmee dan? Waarmee moet mijn kind in aanraking komen?”

“Wacht nou even,” zei Ciara en gebaarde met haar hand dat Brigitte moest zwijgen. “Jouw opperkoning was een jaar geleden ziek, een griepje... Ik heb het virus bewaard zodat ik betere antistoffen kan vervaardigen... Als ik het virus dusdanig kan coderen dat het zich op het Danann DNA richt... Dan... in plaats van dat het menselijke DNA sterft zullen ook de menselijke cellen zich blijven delen. Ik zal een zogenaamd ‘slapende’ virus in zijn Danann DNA verbergen. Op het moment dat jouw kind ziek wordt, zal het virus toeslaan... Wil je nog dat ik de test doe?”

“Doe de test,” klonk haar stem ineens wat gehaast. “Doe de test nu. Ik wil nu weten of mijn kind de Anann Gen in zijn hart draagt.” Een snelle blik van Ciara naar de stevige, gesloten deur, waarop ze knikte. “Momenteel heeft iedereen het toch de druk met de verloofde,” zei ze. “Men zal ons niet storen.”

Dit keer opende ze zelf haar turkooizen mantel en haalde een spuit met een lange naald uit één van de vele zakken. “Ga op het bed liggen,” gebod ze. Uit een andere zak nam ze een

vierkanten, met goud omlijste spiegel en legde deze op Brigitte's buik. Nogmaals een blik naar de deur waarop ze de omlijsting open trok zodat een vlak met druktoetsen zichtbaar werd.

Nadat ze de code had ingegeven, werd de spiegel donker tot het beelden vanuit de buik weergaf. "Ik zie je kind. Het is een jongen." Brigitte glimlachte.

"Ja," fluisterde ze. "Dat is het enige wat de godin mij tot nu toe heeft laten zien."

"Niet bewegen... Ik zal nu enkele cellen uit zijn hart nemen." Ze tikte een tweede code in, zodat ze ook in het lichaampje van het ongeboren kind kon kijken.

Niet veel later trok ze de naald terug en plaatste deze in een soort fles, die ze eveneens uit één van haar vele zakken haalde.

"Ik zal de cellen onderzoeken."

"Wanneer weet je het?"

"Vanavond..."

"Ciara?" Ondertussen stond Brigitte weer op.

"Ja, lieve zuster?" Ciara ondersteunde haar.

"Misschien moeten we mijn zoon sowieso het Virus geven... In geval de Anann Gen niet actief wordt."

"Weet je het zeker?"

"Ja... Mijn zoon mag niet sterven. Niet voor zijn dertigste."

"We kunnen hem niet helpen, lieve zuster... Over een maand keren we allen terug naar huis. Inis moet zonder ons verder."

"Ja... Dat begrijp ik... Ik wil dit voor hem... Maar hoe zal hij weten wat te doen als het zover is? Hij zal ziek worden en wachten op de dood. De mensen om hem heen zullen weten dat hij een gemengd kind is en verwachten dat hij sterft... Zoals alle anderen voor hem."

"Tenzij niemand het weet."

"Niemand?"

"Wil je dat iemand weet dat jouw kind het bastaard kind van de hogekoning is? We kunnen hem immers niet mee naar huis nemen."

"Alsjeblijft, herinner mij daar niet aan... Alsjeblijft. Ik weet dat ik over een maand mijn kind zal baren, en nog diezelfde dag afscheid van hem moet nemen." Opeens bleef ze voor zich uit staren alsof ze een tafereel aanschouwde.

"Wat zie je?" wilde Ciara van haar weten.

"Mijn zoon... Hij zal twee zonen krijgen... Zullen ook zij onsterfelijk zijn?"

"Dat weet ik niet... Het enige wat ik wel zeker weet, is dat zij het Danann DNA zullen erven."

"Waardoor ze niet oud zullen worden... Een lijn die niet geschikt is voor de troon van Inis." Opeens maakte ze een honend geluidje, zodat Ciara haar bevreemd aankeek.

"Sloan vertelde me dat hij mij niet tot zijn echtgenote kon nemen omdat onze kinderen niet lang genoeg zouden leven. Toen hij mij dat vertelde, was ik twee maanden zwanger van zijn kind... Kort daarna vertelde hij me dat hij als jongen was uitgehuwelijkt aan de dochter van een rivaliserende koning. Voor de vrede van Tara... Mijn gebroken hart voor de vrede van Inis... Heeft niet ons volk een millennium lang vrede gebracht? En innovatie en wetenschap?"

"Dat alles zullen we met ons meenemen, zusje. Ons verblijf zal nooit bewezen mogen worden."

"Als dat zo is, dan zal mijn zoon nooit weten wie zijn moeder is."

"We zullen aanwijzingen voor hem achterlaten... Als hij jouw gaven erft, zal hij ze op den duur begrijpen."

Brigitte glimlachte kort, waarop ze ineens weer voor zich uit keek. "Ik krijg opeens een naar gevoel, zuster. Wat als het mis gaat? Wat als de nakomelingen de gave als een vloek zien?"

"Onsterfelijkheid als een vloek?"

"Ja... Om hen heen zullen de mensen, familie, vrienden sterven."

“Dan zul je nu een keuze moeten maken, zuster... Of jouw kind sterft voordat hij dertig jaar oud is. En mocht hij inderdaad zonen krijgen, zullen ook zij niet ouder dan dertig jaar oud worden. En zo ook al hun nageslacht... Of allen hebben de kans op onsterfelijkheid. Vergeet niet. Jouw kind is de enige nog levende mengeling... De anderen zijn reeds honderd jaar geleden gestorven en hebben geen kinderen gekregen. Jouw kind zal niet weten dat hij een mengeling is, en zonen krijgen. Je hebt het gezien. Wat wil je voor hen?”

Brigitte bracht haar handen naar haar hoofd, waarop ze een tijdje door haar kamer ijsbeerde. “Ik wil leven voor hen... Een vol leven met een echte toekomst.”

“Heb je al een naam bedacht voor je kind? Nu het zijn vaders naam niet kan dragen?”

“Oh, maar hij zal zeker zijn vaders naam dragen, lieve zuster... Mijn zoon zal de eerste Sloan zijn. Lughan Sloan.”

“Je geeft hem onze vaders tweede naam... Ik hoop dat hij de naam eer brengt.”

“Mijn zoon zal eervol zijn... Ik zal hem ver van Tara in dit prachtige Inis ter wereld brengen. Hij zal een rijk leven kennen, met onderricht in de oude leer en de wetenschap... En op een dag zal hij zal zijn nazaten kennen.”

Terwijl de anderen aan de ontbijttafel zaten, had Nuala het terrein rondom de Snow villa bezichtigd. Wederom om het gezamenlijke ontbijt met de anderen te ontwijken. Ze had nog steeds geen behoefte aan gezelschap. Of om zo vroeg al haar masker van opgewektheid op te zetten. Momenteel wachtte ze tot haar dansleraar eindelijk verscheen. Hij had haar gevraagd op hem te wachten. Een twintig minuten geleden waren de anderen reeds met de pendelbus richting dansschool vertrokken. Ze wierp een blik op haar horloge. De man was te laat, en dat al meer dan een kwartier. Na nogmaals vijf minuten wachtten, zag het meisje ineens een rode Cabrio, met afgesloten dak, op zich afkomen. Tot haar nog grotere verwondering zat Navarra achter het rechts zittende stuur.

"Hi, stap in," gebod hij haar.

"Jij kunt links rijden?" vroeg ze toch nog maar even voor de zekerheid. "Natuurlijk... Kom. Nu zijn we tenminste niet afhankelijk van de pendelbus." Hoewel ze er niet helemaal op gerust was, stapte ze toch bij haar leraar in.

"Hebben we een routeplanner nodig?" wilde ze van hem weten.

"Nee, ik ken de weg." Vervolgens reed hij sneller dan de toegestane snelheid over de S vormige privé weg die van het landhuis naar de openbare weg leidde.

"Hoe kom je aan deze auto?" wilde ze even later van hem weten.

"Geleend van mrs Wood... Trouwens. Ik heb je vanmorgen bij het ontbijt gemist."

Nuala wierp een vluchtige blik op hem. "Oh?... Eh... Ik had al ontbeten."

"Het is niet goed voor je om je zo af te zonderen, Nuala... Ik hoop je morgenvroeg wel aan de ontbijttafel aan te treffen."

Ze keek hem even aan, maar zei niets.

“We zijn iets aan de late kant,” merkte Navarra op terwijl hij naast haar de trap naar boven naar de tweede verdieping op spurtte. In één van de grote zalen werden de danslessen onder leiding van de choreografen Edwina Kelsa en Dave Bentley gegeven. Nuala verwachtte dat Xabier Navarra zich bij de twee zou aansluiten, zodat ze straks van alle drie onderricht zou krijgen.

“Als jij je hebt omgekleed, loop je gewoon de zaal in. Ik heb de leraren reeds laten weten dat ik de reden van onze vertraging ben.”

“Oké. Tot straks dan.”

“Tot zo.”

Een kleine vijf minuten later opende de jonge studente de deur die toegang gaf tot een veel grotere zaal dan ze had verwacht. Voor de spiegels gesitueerd stonden een stuk of twintig dansers, waarvan twaalf jonge mannen. De danseressen vormden hier dus de minderheid, bedacht ze zich. Op het moment dat de aandacht van de groep naar haar uitging, stapte Navarra met een ontbloot, afgetraind bovenlijf en een zwarte, loszittende trainingsbroek dragend de zaal in. De acht jonge danseressen, tussen de achttien en vierentwintig jaar waren zichtbaar onder de indruk van de van oorsprong Baskische dansleraar. Dat hij gemiddeld zo’n twintig jaar ouder was, leek hen totaal niet te deren. Alsof hij hun respons op zijn verschijning totaal niet bemerkte, voegde de man zich stoïcijns bij zijn collega’s.

“Voordat Edwina jullie gaat vertellen wat onze komende opdracht is... Lieve dansers, mag ik een nieuwe collega van Edwina en mijzelf aan jullie voorstellen,” nam Dave het woord.

“Of wellicht wil jij jezelf aan de groep voorstellen?”

“Zeker.” Nu pas brak er een korte glimlach op zijn gelaat door.

“Eergisteren ben ik samen met één van mijn beste leerlingen, Nuala, kom je ook even?” Hij reikte zijn hand naar haar uit die op

haar arm bleef nadat ze schuin voor hem was gaan staan. "Nuala en ikzelf, mijn naam is Xabier Navarra, ik kom oorspronkelijk uit het gebied dat ligt tussen Spanje en Frankrijk, ook wel Baskenland genoemd. Zelf dans ik vanaf mijn vijfde en heb hiervoor opleidingen gevolgd in Parijs, Rusland en New York. Sinds ongeveer tien jaar geef ik zelf les in de Moderne dans." "En hoe oud bent u nu?" wilde één van de danseressen van hem weten. Ze was net tweeëntwintig had lang, dieprood haar dat ze in een opgerolde vlecht in haar nek droeg. Zowel haar gezicht, halslijn als blote armen zaten onder de sproetjes. "En jouw naam is?" vroeg hij. "Rosaline... Scott," zei ze haar achternaam er iets later achteraan. "Ik ben tweeënveertig," vertelde Navarra. "Oh, dat had ik u zeker niet gegeven," klonk de roodharige zelfs ietwat geschrokken. De man fronste kort zijn voorhoofd. "Wel, bedankt... Een goede verzorging van het lichaam, maar ook de geest is cruciaal om het lang vol te kunnen houden als optredende danser." "En waar komen jullie nu vandaan?" wilde een danser met een zwarte kuif, waarbij de zijkanten van zijn hoofd waren kaal geschoren, weten. "Mijn naam is trouwens Kevin O'Neal," stelde hij zichzelf voor waarbij hij Nuala aankeek. "Uit Oregon, Amerika," was het Nuala die antwoord gaf. "Navarra en ik waren daar tijdelijk zodat wij ons rustig konden oriënteren op de aanbiedingen die ons waren gedaan qua opleiding geven en ontvangen... Dat we samen besloten om naar Londen te komen, is een leuk toeval." Ongezien wisselde ze even een blik met Navarra. De Baskische leraar wist dat ze niet geheel de waarheid sprak, maar haar uitleg van de situatie beviel hem wel. Het klonk immers veel minder indrukwekkend in vergelijking met zijn eigen introductie over waar hij zelf gestudeerd had, om daarna te vervolgen dat zijn laatste eindstop Eugene, Oregon was geweest.

"Ikzelf ben begonnen met het studeren van ballet. Pas later is daar Moderne Dans bijgekomen. Hier in Londen zal ik alleen Moderne Dans beoefenen."

"Je bent nog vrij jong? Of niet?" merkte een hoogblonde jonge danseres op. Ze had een mooi gezicht, bedacht Nuala zich.

"Ik ben achttien. En wie bij jij?"

"Belinda. Ik ben twee jaar ouder dan jij. Tenminste. Wanneer word je negentien?"

"Negen juni."

"Over een maand... Ja, dan ben ik twee jaar ouder," zei ze en keek daarbij echter de nieuwe dansleraar aan.

"We hebben nu wel genoeg tijd verspild aan de introductie van onze nieuwe danseres en leraar," liet Edwina ineens weten. "Ik heb namelijk geweldig nieuws," vervolgde ze met een ingetogen enthousiasme. "Volgende maand zullen wij een week lang een dans mogen uitvoeren in het grote en prachtige koningin Elisabeth de Eerste Theater." Her en der klonken uitingen van vreugde en opwinding.

"Wat fantastisch," liet Navarra weten.

"Ja... We zijn zeer vereerd," reageerde Bentley.

"De opbrengsten van onze uitvoering zullen ten bate zijn voor het Nationaal Veteranenfonds," vertelde Edwina verder. "Na gezamenlijk overleg," Edwina keek even naar haar partner Dave en vervolgens naar Xabier Navarra, "hebben wij gekozen voor de Griekse Sage van de ontvoering van Persephone door Hades... Xabier, dit hebben we nog niet met jou besproken... Aangezien Hades veel ouder was dan Persephone en de oudste van de heren hier slechts vierentwintig is," zei ze terwijl ze beurtelings de mannelijke leerlingen aan keek, "leek het ons passend dat Xabier de rol van Hades gaat vertolken."

Navarra leek kortstondig over zijn nieuwe rol na te moeten denken, waarop hij knikte. "Het zal me een eer zijn."

“En wie speelt Persephone?” wilde Belinda weten. Al klonk er een bepaalde verwachting in haar stem. De jonge blondine vertolkte dikwijls de rol van schone jonkvrouw in hun dansuitvoeringen. “Dit keer zal de vrouwelijke hoofdrol naar Nuala Kara gaan,” antwoordde Bentley. Prompt voelde Nuala de blikken van de andere dansers op zich gericht en probeerde haar gelaatsuitdrukking in plooi te houden. Het was overduidelijk dat sommige dansers het absoluut niet eens waren met deze keuze. “Waarom mag Nuala deze hoofdrol dansen?” wilde Loisa, een twintig jaar oude danseres met schouderlang zwart haar weten. “We hebben nog helemaal niets van haar gezien,” klonk de frustratie die ze overduidelijk voelde in haar stem door. Met haar uitdrukking op onweer keek de oudere vrouw de studente kortstondig aan. “Mr Hasting heeft haar wel zien dansen, evenals ons gastheer Aleon Snow. Daarbij, na het zien van de opnames die mr Hasting van haar laatste uitvoering heeft gemaakt, heb ikzelf voor Nuala gekozen om de hoofdrol te dansen. Zowel qua uiterlijk als dansvermogen is zij uitermate geschikt om Persephone te spelen.” Nuala keek de donkerblonde vrouw aan. Na de aanvankelijk koele verwelcoming had ze niet verwacht zulke complimenterende woorden van de vrouw te horen. “Omdat ze blond is?” klonk Loisa nog altijd onaardig. “Nee, omdat ze beeldschoon is,” sprak een danser van rond de twintig. Zijn haar was gemillimeterd, wat de spitsheid van zijn kin benadrukte, evenals de zeer intense, grote blauwe ogen. “Ik ben Jack Homer, Nuala. Welkom bij ons clubje,” stelde hij zichzelf voor. “Bedankt,” en ze forceerde een gesloten glimlach. “Belinda is ook mooi en blond,” gaf Loisa niettemin terug waarbij ze haar wenkbrauwen hoog optrok. “Genoeg,” maakte Dave Bentley een eind aan de discussie. “Edwina...vertel je het verhaal?”

“Natuurlijk... Op een mooie zonnige dag plukte Persephone bloemen in het veld, toen plotseling Hades met paard en wagen vanuit een kloof in de aarde schoot. Eer de dochter van Demeter, deze rol zal ik vertolken, kans zag om te vluchten, greep de god van de Onderwereld haar beet. Ondanks haar hulpgeroep verdween ze met hem in de duisternis. Overmand door verdriet zwierf Demeter wanhopig en tevergeefs over de aarde in de hoop ergens haar dochter te vinden. Tot de oude Helios, de zonnegod... Waaraan de heer Hasting zijn stem zal verlenen, haar vertelde waar haar dochter was. Namelijk bij Hades die Persephone inmiddels tot zijn echtgenote had genomen. Zoals het verhaal gaat, bracht de droefheid van Demeter grote hongersnood bij de mensen. Zeus zag geen andere keuze dan in te grijpen en gebod Hades om het meisje naar haar moeder terug te laten keren... De god van de onderwereld stemde toe onder de voorwaarde dat ze de helft van het jaar bij hem zou wonen, de andere helft mocht ze dan bij haar moeder doorbrengen... We zullen beginnen met het eerste gedeelte. De titel van de muziek die Xabier en ik hebben uitgekozen is UNDERWORLD... Dit stuk duurt elf minuten. Xabier, laat jij het lied even horen?”

“Ja, moment.” Hij pakte zijn tablet en tikte het bestand aan. “Hier komt het:”

SHE BRINGS LIFE INTO THIS WORLD,
LETS SEEDS GROW AND FLOWERS BLOOM.
BUT EVEN IF SHE'S DANCING IN THE LIGHT,
MY KNIGHTS MAY COME TOO SOON.

I KNOW SHE'LL TRY TO RUN IF I SHOW
MYSELF TO HER.
BUT I' LL HUNT HER DOWN FOREVER,
NOTHING WILL STOP ME, OF THIS I'M SURE.

WELCOME TO MY PARADISE LITTLE
FLOWER OF DELIGHT.

WELCOME TO MY UNDERWORLD
WHERE THE DARKNESS NEEDS NO NIGHT.

SHE BROUGHT LIFE INTO THIS WORLD,
LET SEEDS GROW AND FLOWERS BLOOM.
BUT NOW I HOLD HER IN MY ARMS,
AND THE WORLD MAY FEEL MY DOOM.

HER LIFE WITH ME, I KNOW IT'S HEAVY.
YET, I WILL MAKE HER FEEL MY
LOVE AND GET HER READY.
MY GOLD WILL BREAK HER BUTTERFLY WINGS.
MY TEARS WILL CREATE A SEA IN WHICH
SHE CANNOT SWIM.
OH OH OH OH OH- OH

WELCOME TO MY PARADISE LITTLE
FLOWER OF DELIGHT.
WELCOME TO MY UNDERWORLD
WHERE THE DARKNESS NEEDS NO NIGHT.

SHE'LL BRING LIFE INTO MY WORLD,
MAKE MY POWER GROW AND RICHES BLOOM.
BUT EVERYDAY SHE DREAMS OF...
NOT LIVING A THOUSAND FEET BENEATH
A ROCKY SKY.
AND PRAY'S: WHY AM I ALIVE HERE, WHEN
OTHERS NEED TO DIE.
THIS IS NO PARADISE, THIS UNDERWORLD
WHERE THE DARKNESS NEEDS NO NIGHT.

THIS IS NO PARADISE IF MY SOUL CAN
FIND NO LIGHT.
OH OH OH OH OH- OH

WELCOME TO MY PARADISE LITTLE
FLOWER OF DELIGHT.
WELCOME TO MY UNDERWORLD
WHERE YOUR SOUL WILL FIND ONLY NIGHT.

I 'LL LET HER BRING LIFE INTO THE WORLD
SO SEEDS CAN GROW AND FLOWERS BLOOM.
BUT ONLY IF SHE WILL DANCE IN MY
DARK NIGHTS AND ACCEPTS ME AS HER GROOM.
OH OH OH OH OH- OH

WELCOME TO MY PARADISE LITTLE
FLOWER OF DELIGHT.
WELCOME TO MY UNDERWORLD
WHERE YOU WILL BE A QUEEN AT MY SITE.
I WILL MAKE MY WORLD YOUR PARADISE,
A HEAVEN UNDERNEATH A ROCKY SKY.
STAY IN MY PRESENCE AND YOU'LL NEVER
SEE ME CRY.
OH OH OH OH OH- OH.

“Nuala?” noemde Navarra haar naam en keek haar aan.
Ze wist dat hij van haar verwachtte dat ze haar mening over het nummer gaf zoals hij dit ook van zijn leerlingen in Eugene had gevraagd. De Engelse studenten waren wellicht zulks openheid niet gewend, realiseerde ze zich tevens. “Het is van dezelfde zanger die ook DARKNESS en BREAKING LOOSE heeft gezongen... Van de laatste uitvoering in Eugene,” verduidelijkte ze voor de anderen.

"Ja, klopt... De tekst sluit mooi aan bij wat Edwina net vertelde over Persephone en Hades, vind je niet?"

"Ik kan me er wel iets bij voorstellen... Wat vind jij, Loisa?" vroeg Nuala bewust de mening van de danseres die eerder haar ongenoegen had geuit.

"Waarom vraag je mij dat? Waarom vraagt u haar mening over het nummer?" stelde ze haar vraag rechtstreeks aan Navarra.

"Omdat ik wil dat mijn dansers het nummer voelen. De muziek, de tekst. Een dans is niet alleen een verhaal, dans is emotie... Voelde jij de emotie net, Loisa? Voelde jij hoe een man, ouder dan jij, je meeneemt naar een rijk ver onder de grond. Ver bij de zon en het daglicht vandaan. Omgeven door goud en andere rijkdommen, maar verbannen van nieuw leven en kleur. En toch bleef Persephone uiteindelijk bij Hades... Met zijn duistere passie heeft hij haar toch verleid."

Een spontane golf aan kippenvel trok langs Nuala haar rug. *Nee, heeft hij niet. Owen heeft-* Ze schrok. *Waarom denk ik opeens aan Owen?*

"Nuala... Neem daar maar plaats. De rest zal instructies van Dave krijgen hoe straks de hoofdrolspelers te begeleiden. Immers jullie zullen naast mijzelf, Nuala en Xabier de saga moeten uitbeelden."

"Oké, jongens... Volg mij maar," riep Dave de twintig dansers bij zich waarvan er zes naast Nuala en Xabier in het landhuis logeerden.

"Xabier," sprak Edwina de grote en krachtige dansleraar, nu zelf in de rol van danser met gedempte stem toe.

"Je had toch nog wat aanwijzingen voor me?" had zijn stem een dusdanige klank dat ze niet zeker wist of zijn hoon gemeend was.

"Ja... Op het moment dat in het nummer de woorden 'SHE BRINGS LIFE INTO THIS WORLD,' klinken, dan word jij zichtbaar voor het publiek en zien ze jou naar haar kijken... Je zult een deel samen

met de vier andere dansers dansen, steeds uit het zicht van de schone dochter. In totaal zul je acht dansers op haar af sturen om met haar te dansen en haar op deze wijze af te leiden van jouw komst... In het overgangsstuk vanaf het refrein grijp je haar. Je zult met haar in de duisternis verdwijnen terwijl de overige dansers blijven dansen. Voor die choreografie zorgt Dave nu... Nuala?" riep ze de aandacht van de jonge danseres. Prompt keek het meisje op. "Ik ben zo ver," liet ze weten.

"Prima... Oké... Ik zal je eerst vertellen hoe ik werk. Anders dan Xabier schrijf ik nooit van te voren een choreografie uit. Ik laat mijn dansers altijd in eerste instantie vanuit hun eigen gevoel dansen. Door wat ik zie, raak ik geïnspireerd om daar dan zelf bewegingen of poses aan toe te voegen... Stel je voor je hart en gedachten zijn licht en vol met kleur. Je bent zeer geliefd, zowel door je moeder als door het aardse volk. Bijna als een vlinder fladder je van bloem tot bloem. Je plukt de mooiste, ruikt er aan... Danst... Laat maar eens zien wat je zelf zoal kunt bedenken."

Alsof ze werkelijk op wolven stapte, danste Nuala langs de ingebeelde bloemen, wanneer ze ineens stopte.

"Past dit nummer wel bij de energie die ik nu probeer uit te beelden?"

"Nee... Dit nummer hoort meer bij Hades. Maar Persephone leefde feitelijk in haar eigen wereldje en hoorde en zag enkel wat ze zelf wilde horen en zien... Nogmaals."

Nuala zorgde ervoor dat de beweging van haar armen ten opzichte van haar hoofd en de positie van haar romp en benen paste bij het beeld dat Edwina blijkbaar van Persephone had. Ze lette tevens goed op de houding van haar vingers.

"Prachtig... Al wil ik nog wat meer sprongen zien... Nog wat meer vrijheid."

"Zal deze uiting van vrijheid dan niet het vrijheidsgevoel als Hades mij werkelijk vrij laat teniet doen? Ik bedoel op dit

moment ben ik vrij, maar ben mij niet bewust van de kracht en vreugde die deze vrijheid mij geeft. Op dit moment is Persephone toch nog slechts een naïef meisje?”

Edwina dacht zichtbaar over Nuala haar woorden na.

“Je hebt gelijk... Het mag nu inderdaad wel wat ingetogen blijven... Wat ik vooral wil dat uitgebeeld wordt, is de onschuld van Persephone.”

Nuala danste het spontaan bedachte stuk nogmaals waarbij de lerares nog wat meer aanwijzingen gaf in hoe zij het verhaal verteld wilde zien.

“Dave en ik zullen dit eerste stuk qua choreografie nog wat meer uitwerken... Maar je talent staat in elk geval buiten kijf... Gaan we eerst verder met het volgende deel van dit beginstuk... Omdat we dit gedeelte zo levensecht mogelijk over willen laten komen, zullen we jou, Nuala niet vertellen hoe of wanneer Hades je zal overmeesteren. Probeer in elk geval in je reactie aan de houding van je handen en voeten te denken. Iedere beweging die je maakt, moet gelden, moet van betekenis zijn,” sprak Edwina op het meisje in.

“Ik zal mijn best doen,” beloofde ze. Edwina en Dave lieten haar weer het gezamenlijke stuk met de andere dansers dansen. Toen op het moment dat ze er werkelijk niet op gevat was, verscheen ineens Navarra achter haar. De man gebruikte echt de grote en kracht van zijn lichaam om een zo machtig en intimiderend mogelijke Hades uit te beelden. Zijn hand gleed langs haar dijbeen omhoog naar haar taille waarop de man haar prompt in de holte van zijn arm tegen de zijkant van zijn lichaam drukte.

“Houd je benen horizontaal,” riep Edwina haar toe. “Zo ja. Probeer je lichaam te draaien zodat jouw rug op zijn arm rust. Kijk naar Hades op. Duw nu met beide handen tegen zijn schouder. Xabier, met één hand heb jij de leidsels van de paarden vast je hebt dus slechts één arm waarmee je haar in bedwang kunt houden. Spreid je vingers tussen haar schouders

uit en duw haar omhoog tegen je aan. Nuala probeer hem tegen te houden, maar laat goed merken dat Hades te sterk is... Goed zo..." Bij de laatste noten van het couplet dempte Edwina het licht.

"En zo zal het straks ook in het theater gaan... Genoeg voor vandaag... Nuala, dank je wel... We zien jou morgen weer."

"We stoppen er nu al weer mee?" klonk haar verbazing in haar stem door.

"Ja... We zitten nog in de ontwikkelingsfase en dat wat ik nu in mijn hoofd heb, wil ik zo snel mogelijk uitwerken... Als straks de choreografie klaar is, zal er heel hard getraind moeten worden."

"Goed, tot morgen dan."

"Kom je, Xabier? We kunnen nu samen dit eerste deel nog wel wat verder uit werken."

De blonde man keek even van zijn collega naar zijn leerlinge die reeds richting de kleedkamers liep. "Een andere keer... Nuala," riep hij het meisje. Toen ze bleef staan en op keek, sprak hij verder. "Kom je zelf via eigen vervoer terug naar het landhuis? Of heb je een lift nodig?"

"Ik wil wel een lift," riep ze.

"Oké... Wacht beneden in de hal op me." Vervolgens keerde hij zich weer naar Edwina toe. "Ik wil niet dat haar hier iets overkomt," gaf hij als reden dat hij haar zelf terug wilde brengen. De vrouw gaf hem echter een blik waaruit bleek dat ze hem niet geloofde. "Ze is nog geen negentien," zorgde ze er niettemin voor dat ze haar stem gedempt hield.

"Ze is mijn leerlinge. Mijn verantwoordelijkheid... Tenslotte heb ik haar overgehaald om hier te komen dansen."

"En je weet zeker dat dit alles is wat je voor het meisje voelt? Verantwoordelijkheid? Zo niet, zal ik toch een andere danser moeten uitkiezen om Hades te spelen. Zeker gezien het intieme en emotionele deel van deze uitvoering."

“Ik geef om haar... Ze heeft veel meegemaakt... Ik ga me nu afspoelen en omkleden... We spreken elkaar vanavond tijdens of na het diner.” Na die woorden liep Navarra langs haar richting de kleedkamers voor de manlijke dansers.

In de afgelopen week hadden ze ruim twintig universiteiten gehackt of zelfs persoonlijk bezocht. Ook de hogescholen die geen bijzonder dansopleiding in het lespakket hadden, of een combinatie met Architectuur leverden, waren ze nagegaan. Echter in geen enkele New Yorkse Staat of Private Universiteit was er sprake van een nieuwe leerlinge die voldeed aan Nuala's bijzondere kenmerken.

Vanachter het van de vloer tot het plafond reikende raam staarde Teyrnon in het heldere duister van de stad. In het licht van de neon waren de straten zowat helderder dan op een bewolkte dag. Via de reflectie van het raam was tevens hun sjieke hotelkamer te zien. Zo ook zijn grootvader, nog altijd in diens laptop gedoken. Hun kamer bevond zich op de negende verdieping van het hotel. Het was stil in zijn hoofd, al volgde hij af en toe een gillende politiewagen tot deze uit het zicht verdween. Sinds haar vertrek, voelde het alsof zijn hart omgekeerd in zijn borst lag. Sinds hij wist dat ze zou sterven, waren er spontane barsten ontstaan. Dylan klapte zijn laptop dicht en stond vanachter de eettafel op om naast zijn kleinzoon te gaan staan.

"Het voelt alsof ik stik," fluisterde Teyrnon. "Ik had gelijk eerlijk moeten zijn. Ik had haar moeten vertellen dat ik achtentwintig was toen ik transformeerde. Dat we met onze nanotechnologie twintig jaar ouder kunnen lijken."

"Tijd lijkt nu nog van weinig betekenis, jongen. Nuala zelf heeft waarschijnlijk nog maar een jaar te leven." Teyrnon gaf zijn grootvader een gekwelde blik. "Och, Dylan... Waarom moet ik haar zo snel weer te verliezen... Waarom heb ik haar van mij laten vluchten?"

“Omdat je geen tiran bent, jongen. Je kunt en mag een vrouw niet dwingen bij je te blijven... Zelfs al betekent haar afwezigheid een inwendige leegte die maar zelden gevuld kan worden... Het heeft geen zin om nog langer in New York te blijven. Noch Navarra, noch Nuala is hier. Thuis kunnen we onze zoektocht voortzetten... Ergens heeft Nuala Kara zich ingeschreven... Met het personen-identificatie zoekprogramma dat ik heb geschreven, zal ik haar vinden. Ook in de zwaar beschermde leerlingbestanden van de Universiteiten,” voegde hij er extra aan toe. “Goed,” zei Teyrnon. “We gaan.”

Binnen enkele tellen hadden beiden hun koffers gepakt, en namen ze de lift naar beneden. Dylan nam zijn mobiel en tikte een sneltoets in.

“Jacinda,” klonk niet veel later haar stem.

“We komen weer naar huis,” liet Dylan weten.

“Dus je hebt haar niet gevonden, dat spijt me... En nu?”

“We zullen haar via het P I programma opsporen.”

“Die je voor de Sloan Clan hebt gemaakt?”

“Ja... Onze prioriteit ligt nu op het vinden van Nuala Kara.”

Met haar ogen naar het plafond gericht, luisterde Nuala naar het tikken van de regen tegen het raam. Over haar wangen stroomden al een tijdje een overvloed aan tranen.

Op het moment dat haar neus de overdaad aan vocht niet meer aankon, pakte ze haar zakdoek en sloot haar neus.

Er waren geen specifieke gedachten in haar hoofd geweest die aanleiding tot deze huilbui hadden gegeven. Ook nu wilde ze aan niets of niemand denken. Ze wist dat haar lichaam slechts het verdriet uitte dat haar hart en ziel niet meer konden dragen. “Waarom vind je me niet?” fluisterde ze. In een impuls stond ze op en opende de deur van haar private doucheruimte. Ze klikte het licht aan en bekeek haar eigen spiegelbeeld. Bleek met een

rode neus en rode ogen. Ze draaide de koude kraan open en spoelde haar gezicht af. Vervolgens hield ze lange tijd haar gezicht in de handdoek gedrukt. Toen ze zichzelf weer aankeek, las ze het verdriet in haar eigen ogen. *Ik heb honger*, dacht ze ineens. Weer terug in haar slaapkamer trok ze haar duster van de kapstok aan de deur en om haar schouders.

Ze glipte in haar pantoffels waarop ze zich op de gang begaf. Heel even keek ze naar de deur tegenover haar eigen waarna ze richting de trap wilde lopen.

"... klaar te leggen," hoorde ze ineens een gedempte stem vanuit de kamer komen. Verwonderd bleef Nuala staan. *Iemand is in de kamer van Aleon Snow. Is hij het zelf?* Ze liep iets dichterbij en legde haar oor tegen de deur.

"Die spullen kan ik niet gebruiken. Boven ligt wel iets van waarde," klonk een tweede fluisterende stem. *Iets van waarde? Zijn het dieven? Moet ik het huis alarmeren? Wat als het gewoon Paul en James zijn die iets moeten regelen? Zal ik kijken?*

Aarzelend keek ze naar de ronde deurknop. Toen legde ze haar hand erop en draaide hem. Voorzichtig, ze wilde niet dat de deur zou piepen, duwde ze deze tot een kier open. Ze zette een voet in de opening. *Er brandt geen licht*, viel haar terstond op. *Zullen het dan toch inbrekers zijn? Ik wil het zeker weten.* Nuala wurmde haar lichaam door de smalle opening en keek wat beter om zich heen. In het schemerdonker viel een woonkamer te herkennen. Twee tweezitsbanken tegenover elkaar opgesteld met een rechthoekige salontafel ertussen. Een dressoir onder het raam en een secretariaat meubel tegen de linkerwand opgesteld. Rechts in de hoek leidde een wenteltrap naar de bovenste verdieping. Zo te zien waren de personen boven.

Het meisje keek nog even om zich heen waarop ze haar pantoffels in haar handen nam en op haar blote voeten verder liep. Onderaan de wenteltrap keek ze langs de treden omhoog en luisterde. *Ze zeggen niets meer.* Op haar tenen sloop ze trede

voor trede naar boven. Haar hart maakte steeds zwaardere slagen, merkte ze zelf. Zo stilletjes mogelijk haalde ze diep adem. *Nu niet in paniek raken*, vermaande ze zichzelf. Toen ze net over de vloer kon kijken, stopte ze. Een slaapkamer. Hier brandde slechts een enkele lamp, die op het linker nachtkastje. Achterin, op tweederde van de kamer stond een tweepersoons hemelbed met aan het voeteneind een chaise longue. Aan de geluiden te horen die klonken, bevonden beide mannen zich in de badkamer. Waar wel licht brandde, zag ze toen onverwachts die deur open ging.

"Ik zal ervoor zorgen, mr Snow," zei Paul en liep tot Nuala's schrik recht op de wenteltrap af! Subiet schoot het meisje omlaag en haastte zich de private woonkamer van Aleon Snow uit. Eenmaal op de gang aarzelde ze nog een seconde tussen naar beneden gaan of haar eigen slaapkamer in te vluchten. Ze koos voor het laatste. Met haar rug tegen haar gesloten slaapkamerdeur bleef Nuala staan. *Ze hebben me niet gezien. Goddank. Het waren geen inbrekers. Het was gewoon mr Snow zelf. Maar waarom zo geheimzinnig? En waarom deden ze niet gewoon het licht aan?*

Als één van de eersten nam Nuala de volgende ochtend aan de ontbijttafel plaats waaraan in totaal twaalf personen konden zitten. Paul en James waren zelfs nog bezig met het verdelen van de borden en het bestek.

"Komt mr Snow ook ontbijten?" vroeg ze op het moment dat Paul het bestek voor haar neerlegde. Zichtbaar verrast keek de zoon van mrs Wood haar aan. Niettemin hield Nuala haar gezicht uitdrukingsloos terwijl ze de twintiger met zijn vierkanten gelaat en het korte, witblonde geverfde haar aankeek. "Hoe weet je dat mr Snow er is?"

"Ik hoorde jullie vannacht. Mijn kamer is tegenover de zijne," verduidelijkte ze.

"Mr Snow wil niet dat iemand weet dat hij hier vannacht heeft geslapen. Hij was niet helemaal zichzelf."

"Oh... Oké... Mijn lippen zijn verzegeld."

"Dank je." Paul zweeg toen het groepje dansers en de beide leraren de eetkamer binnen kwamen gelopen.

Met een uiting van tevredenheid op het gelaat nam Xabier Navarra naast het meisje plaats. "Goedemorgen," groette hij haar. "Goed geslapen?"

Ze knikte. "Redelijk. Het regende behoorlijk vannacht."

Ondertussen nam Dave Bentley aan haar andere zijde, tevens aan het hoofd van de tafel plaats. "Goedemorgen," sprak hij haar met een warme glimlach toe. "Het regent hier helaas vaak," vertelde hij. Loisa nam tegenover Nuala plaats.

"De regen kan me niet zoveel schelen, die wind vind ik erger," deelde de danseres met de schouderlange zwarte lokken haar mening. Kelly keek kort langs de tafel waarop ze tegenover Navarra plaats nam. "Zolang het maar droog is als we buiten moeten trainen," merkte zij op.

"We gaan buiten trainen?" wilde Nuala van haar nieuwe leraar weten. De aantrekkelijke man keek haar aan, een broeierige expressie vanuit zijn ogen. "Hoe hield je in de VS jouw conditie op pijl?" stelde hij een wedervraag.

"Mijn vriendin en ik renden enkele kilometers door het nabijgelegen park. Of we fietsten een behoorlijk stuk."

"Deden jullie niet aan cardio of krachttraining in de gym?" wilde Kevin weten die naast Kelly was gaan zitten.

"Niet echt."

"Op de vorige school waren de leerlingen zelf verantwoordelijk voor een conditie en krachttrainingen," mengde Navarra zich in het gesprek. "Ik liet mijn dansers bepaalde manoeuvres langdurig herhalen, waardoor deze op zichzelf een

krachttraining werd... Gezamenlijk trainen buiten het dansen om, vond ik niet nodig."

"Wij doen het hier wel gezamenlijk," vertelde Dave zowel Nuala als Navarra aankijkend. "Ieder dinsdag is het bij ons tussen negen en twaalf rennen en zwemmen. We blijven dan in de ochtend in Shorne. Op het landgoed van mr Snow is een overdekt zwembad waarvan we gebruik mogen maken. Na de lunch rijden we naar de dansschool."

"Jullie doen veel dingen gezamenlijk, of niet?" wilde Nuala van Dave Bentley weten al keek ze ook een paar van de leerlingen aan.

"Hoe bedoel je dat?" was het echter Rosaline die naast Navarra had plaatsgenomen, die wat geïrriteerd op haar vraag reageerde. Nuala nam een hap van haar vers gebakken broodje met jam. Terwijl ze rustig kauwde, keek ze de roodharige aan. "We dansen samen, wonen samen in dit huis, we ontbijten samen. En om acht uur vanavond eten we weer gezamenlijk. Daarnaast trainen we dus ook nog samen... Is er nog iets wat jullie individueel doen?"

"Ja, schijten," merkte Evan op. De jongen met het langwerpige gezicht, en het voorover gekamde in lagen gesneden donkerblonde haar zat naast Rosaline en tegenover Belinda. Van de laatste kreeg hij, gezien zijn reactie een schop tegen zijn schenen. "Dat zeg je niet," siste de blondine. "We zijn aan het eten."

De jongen schokschouderde. "Het was maar voor de grap." Niettemin keek hij schuld bewust richting Dave Bentley, die hem met een opgetrokken wenkbrauw aankeek. "Laten we niet vergeten waar we zijn," zei hij. "We doen inderdaad veel samen... De omstandigheden geven ons daartoe de gelegenheid. Als gasten van mr Snow en met mrs Wood die voor ons kookt, zou het zeer onhandig zijn als we op verschillende tijdstippen zouden eten... Het feit dat we een uur moeten reizen voordat we

op de dansschool zijn, geeft de noodzaak om onze training hier ter plaatse uit te voeren.”

“En de lucht is hier een stuk schoner,” merkte Loisa op. “Ik vind het rennen door het bos en langs de weg hier een stuk fijner dan als we de buitenstraten van Londen door moeten.”

“Bovendien heb je hier ook minder geloer,” liet Kelly, ze zat naast Loisa, weten. “Oh, dat weet ik ook nog wel,” sprak Evan met enige opwinding in zijn stem. “Dat was in het begin toen we hier net woonden. We zouden via Ridgmount een blokje om rennen, dus vlak bij de dansschool. Was er opeens een automobilist die ons volgde!”

“Heus?” vroeg Nuala oprecht verbaasd. Belinda knikte.

“Hij toeterde het gehele stuk naar ons... Echt griezelig gewoon.”

“Jakkes.”

“De andere studenten hebben het er ook niet zo mee op dat wij de omgeving als trainingskamp gebruiken,” vertelde Kevin. “Niet iedereen begrijpt dan dansen een sport is.”

“Het wordt tijd, jongens. Kom,” liet Bentley weten en stond als eerste van de ontbijttafel op.

Op vrijdag 19 mei tegen een uur of vier stapte Nuala samen met Navarra en Rosaline de grote hal van het landhuis binnen.

Alle drie waren ze behoorlijke afgemat van de zware training die ze zojuist hadden afgerond. Datzelfde moment kwam Everod Hasting vanuit de bibliotheek, vanuit haar oogpunt links van de trap gesitueerd, gelopen. “Nuala,” noemde hij haar naam. “Goed dat ik je tref... Heb je even?”

“Jawel.” Zonder verder op de andere te letten, volgde het meisje de oudere man de bibliotheek in.

“Ga even zitten, wil je?” Zelf nam hij eveneens op het groen gestoffeerde, ouderwetse bankstel plaats. Nieuwsgierig naar wat Hasting van haar wilde, keek Nuala hem afwachtend aan.

“Nuala, wil jij nog steeds een opleiding tot architecte volgen?”

“Ja... Het is altijd mijn droom geweest om een lege ruimte te vullen met iets wat ikzelf heb ontworpen.”

“Weet je ook al waar je voorkeur ligt?”

“Hoe bedoelt u precies?” De man schoof iets naar achteren zodat hij met zijn schouder tegen de rugleuning kon leunen.

“Je kunt de architecte zijn van een gebouw of van een jacht, of bijvoorbeeld van een tuin... Tegenwoordig wordt voor al deze zaken de benaming ‘architect’ gebruikt.”

“Ik wil graag gebouwen ontwerpen. Bijzondere kantoorpanden of misschien villa’s.”

“Ah,” zei hij en knikte. “Dat is fijn... Nuala, ik moet je bekennen dat het mij niet lekker heeft gezeten dat wij je naar Londen lieten komen met de belofte dat je bij ons Architectuur kon studeren... En dat wij, zij het door omstandigheden, deze belofte niet konden waarmaken... Nu wil het toeval dat een week geleden het gerenommeerde Architectenbureau, waar jij om te beginnen eenmaal per week stage zou lopen, contact met mij heeft gezocht. Ze hadden je immers vanaf maandag 8 mei op hun kantoor verwacht.” Nuala voelde spontaan het bloed naar haar wangen stromen. “Ik heb-” begon ze, maar zweeg toen de man met zijn hand wuifde.

“Daar had jij uiteraard geen weet van... Ik heb aan hen de situatie uitgelegd. En nu komt het leuke aan dit hele verhaal... Ze willen jou persoonlijk opleiden.” Het bleef even stil.

“Waarom?”

“Waarom?” herhaalde Hasting ietwat verbaasd haar vraag.

“Ja... Ik weet dat ik geen uitzonderlijk talent ben in de architectuur, althans, nu nog niet. Daarvoor moet ik nog heel veel leren. Ik heb wel heel veel ideeën... Maar, ik begrijp het toch goed? Ze willen mij privé onderricht geven?”

“Ja,” lachte de man. “Privé onderricht. Je wordt de protegé van de oprichter, Sharias Lendon. Zijn kantoor is gesitueerd aan de

rand van South Kensington... Hij heeft gevraagd of hij je vanavond nog kan ontmoeten zodat je maandag bij hem aan de slag kunt."

"Oh. Vanavond? Ja... Kan ik me nog even opfrissen en omkleden?"

"Natuurlijk... Hij vertelde zelf nog tot tien uur vanavond op kantoor te zijn... Kleed je om, dan breng ik je persoonlijk heen." Alsof iemand haar een stoot adrenaline had gegeven, stond Nuala van de bank op. "Ik zal me haasten," zei ze nog waarop ze de bibliotheek uit en de trap op spurtte.

Een kwartier later liep Nuala, gekleed in baksteenrood gemêleerd tweedrokje met bijpassend perzikgekleurd vestje waarvan het kraagje eveneens baksteenrood was, een heel stuk rustiger de trap af. Haar goudblonde krullen had ze in een lage staart bijeen gebonden. Hasting glimlachte van tevredenheid. "Je bent een plaatje, kom."

Nadat ze tweemaal diep adem had gehaald, volgde Nuala de man het bijzondere, met oranjebruin gepolijst Duits graniet beklede gebouw binnen. Het gebouw zelf leek een versmelting tussen de oude Barokarchitectuur, een bouwstijl met veel franje en het Postmodernisme, wat vooral eenvoud uitstraalde. Zo waren de twaalf glazen zuilen voor het gebouw, die het glazen afdak droegen, vijfhoekig van vorm en hadden ze allemaal een andere kleur. In het donker gaven ze zelfs licht, vertelde mr Hasting haar terwijl ze een aantal passeerden.

"Heeft mr Lendon dit gebouw zelf ontworpen?" sprak ze met gedempte stem. Inmiddels keek het meisje haar ogen uit. De hal was enorm. *Wauw*. Er lag zwart marmer op de vloer en tot een meter hoog tegen de wanden. De receptiebalie was eveneens van zwart marmer. Tussen het marmer door kronkelde spaghetti dunne glazen buizen met gekleurd licht. Tot haar verbazing

negeerde mr Hasting de receptiemedewerker. "Moeten we ons niet melden?" vroeg ze haar stem gedempt houdend.

"Nee, terwijl jij je omkleedde, heb ik gebeld en verteld dat we eraan kwamen. We mochten in één keer naar boven... En ja.

Lendon heeft dit gebouw zelf ontworpen."

Nuala volgde hem de ronde lift in die hen naar de bovenste, de vierde verdieping bracht. Vanuit de lift stapten ze rechtstreeks het kantoor van Sharias Lendon binnen. Hetgeen vrij eenvoudig was ingericht met lichte wanden en degelijk donkergrijs gemêleerd vloerbedekking. Links van het raam een groot tekentafel. Rechts een digitaal tekenboard. In het midden was een vergadertafel met zes comfortabele stoelen. Achter haar, naast de lift was een maquette van het gebouw zelf, zag ze toen ze kort over haar schouder keek. In ieder geval was er van Sharias Lendon geen spoor. Tot onverwachts een deel van de linkerwand open schoof. En het prompt voelde alsof ze een stroomstoot had gekregen! *Brian!* De man keek haar strak aan, zijn blik iets samengeknepen. Nuala voelde het kippenvel over haar huid verspreiden. Nee, dit was Brian niet. De ogen waren anders, de uitdrukking minder speels. En de neus leek meer Mediterraans. Maar het had zijn broer kunnen zijn, meer nog dan Davin. *Hij is een Sloan!* Vervolgens leken duizend gedachten in eenmaal haar brein te occuperen. De woorden: Jaagt hij nog? Overheersten het geheel. Zonder haar hoofd te bewegen een snelle blik naar Hasting. De man droeg een gesloten glimlach op het gezicht. Wist Hasting wie deze man in werkelijkheid was? Was ze inderdaad hier om Architectuur te leren? Of was ze het avondeten? Haar hartslag nam toe. *Niet gaan hyperventileren,* vermaande ze zichzelf. Terwijl Lendon zijn blik op het meisje gericht hield, stapte hij met uitgestoken handen op Everod Hasting af. "Mr Hasting," groette hij. "Fijn u persoonlijk te ontmoeten."

"Insgelijks," zei de man. "We hebben elkaar al vaak aan de telefoon gesproken... Mag ik voorstellen?" Hij bracht zijn arm naar achteren en plaatste zijn hand op haar rug.

Een lichte druk deed haar een stap naar voren zetten.

"Dit is Nuala Kara." Het meisje voelde spontaan een verstijving in haar ledematen. Dus dit is Nuala? Ik vroeg me al af waarom Owen wil dat ik haar een stageplek aanbied, dacht Lendon ondertussen. Maar nu begrijp ik zijn fascinatie.

"Goedenavond, Nuala. Mr Hasting vertelt me dat je een zeer getalenteerde danseres bent... Die architecte wil worden?" sprak hij alsof het een grap was. Het meisje leek echter niet op zijn scherts te reageren, iets wat hem verwonderde.

Ik weet wie je bent.

"Dat klopt," dwong Nuala zichzelf te reageren. *Ik moet hier weg. Hoe dan ook.* "Maar om eerlijk te zijn, weet ik niet of dit een geschikte stageplek voor me is," maakte ze, gezien de reactie op hun gezichten een totaal onverwachte opmerking.

"Nuala," fluisterde Hasting haar naam. "Mr Lendon maakt speciaal tijd voor jou vrij. Denk je niet dat het wat voorbarig en misschien zelfs ondankbaar is om nu al zo'n conclusie te trekken?" Het meisje voelde het schaamrood naar haar wangen trekken. Toch zag Lendon haar op haar kiezen bijten. Evenmin was hem de versnelde hartslag in het kuiltje van haar keel ontgaan. Klaarblijkelijk maakte hij haar nerveus. Iets wat hem zeker intrigeerde. "Het is al goed, mr Hasting. Nuala mag zeker haar mening uiten... Al wil ik wel graag weten waarop deze gebaseerd is... Kom, laat ons aan de vergadertafel plaatsnemen. Ik heb mij de vrijheid genomen om koffie, thee en bruisend water te serveren... Mag ik iets inschenken?"

"Een koffie, graag," zei mr Hasting.

"En jij, Nuala?" wilde Lendon weten.

"Niets, dank u." Ze nam plaats en voelde nog altijd zijn starende blik op haar. *Hij lijkt jonger dan Brian. Brian is midden dertig.*

Sharias Lendon lijkt me halverwege de twintig. Jong nog om een eigen kantoor te hebben. Maar niet heus. Ik ga hier toch echt niet elke maandag heen om als prooi voor deze Sloan te eindigen.

"Neemt u zelf niets?" vroeg ze om hem uit te dagen. De blonde, zeer aantrekkelijke man hoorde haar ondertoon, al begreep hij niet waarom ze op deze wijze tegen hem sprak.

"Wat interesseert je aan de Architectuur, Nuala?" wilde de man een gesprek met haar beginnen. Het meisje keek kort van hem naar mr Hasting, die bemoedigend knikte, en weer terug.

"Mr Hasting vertelde me dat u zeer succesvol bent. Zo oud lijkt-" sprak ze het woord 'lijkt' met nadruk uit - "u me nog niet. Wat is uw geheim?" *Hij zal het niet wagen nu iets te doen*, zo was ze overtuigd. Het bleef even stil terwijl de blonde man met de dichte krullen haar aankeek. "Ik denk dat mijn doorbraak als architect een combinatie is van talent en heel veel geluk. Je hebt net die ene opdracht nodig waarmee jij jezelf op de kaart kunt zetten... Voor mij was dat een opdracht van Jolany Abday," noemde hij voor Nuala een onbekende naam. "Ze is een Arabische prinses die een eigen kledinglijn heeft," verduidelijkte hij voor haar. Ze wilde haar kleding in haar eigen winkels verkopen, maar dit moesten geen panden worden zoals er twaalf in een dozijn zitten. Ze wilde iets uitzonderlijk. En dus kwam ze uit bij mij."

"Omdat u Barok met het Postmodernisme combineert?"

Zijn mondhoeken krulden iets op. "Heel goed gezien... Maar als je denkt dat ik je alleen iets laat tekenen waarin mijn eigen interesse ligt, dan vergis jij je. Ik wil je kennis laten maken met alle stijlen die er zijn. En jou dan te laten zoeken naar je eigen stijl. Wellicht vind je net als ik een combinatie van stijlen die jou inspireren." In zijn ooghoeken zag hij ondertussen dat Hasting zijn kop met koffie leeg had gedronken. "Mr Hasting, ik had Nuala graag onder vier ogen gesproken, indien u daar geen bezwaar tegen heeft?" Heel even leek de oudere man verbaasd